

Μά της πατρίδος τό καλόν
 και μόνος και μετά πολλών
 θραύσω τήν νύκτα μέ λιστούς τας πύλας τῆς Βουλῆς
 κι' εἰς ταύτην εἰσελεύσεται καθένος μπακαλιῆς,
 ὁ τῆς Λευκάδος Τσαρλαμπᾶς, Τρωαλὸς ὁ τῆς Κρανιάς,
 και μάχας μαγεσθήσονται πρὸς χάριν των γενναίαις,
 και κκαλαμάρι πρόχειρα κατ' ἀντιπάλων ρίψω
 και στραβομούτσουνα πολλῶν διὰ μελάνης τρίψω,
 κι' οὐδέποτε κατακαγνῶ θεαμούς τοῦ Κορδονίδη,
 ζῆσου· ἐν τῇ ρομφαίᾳ μου, ζῆσου· ἐν τῇ σκινίδι.

Ὁ Λόγος ὁ Βασιλικὸς καθ' ὅλα συνταγματικῶς.

Λόγος εὐελπίαις εὐχῶν
 κι' ἀπολύτων μετοχῶν,
 λόγος μέγας και βεβῶς,
 λόγος ἦν ὁ Θεωδῶς,
 και λαμπρὸς ἐξεπορεύθη παρ' αὐτοῦ διὰ χειλέων
 ἀνευθύνων Βασιλέων.

Τὸ μὲν στόμα τῆς Κορώνας
 τὸ δὲ πνεῦμα τῆς Κορδῶνας.

Ποῖος λόγος!... ὑπεσχέθη στρατευμάτων ὀπλισμούς,
 ὠμολόγησε και πίστιν 'στὴς σκινίδας τοῦ θεαμοῦ,
 καὶ ὀσιωδέστερο 'στὸ μέλλον τὸ Κουβέρνο λαχταρᾷ
 θὰ τὸ πέρη μέ καθέρωνι και κωμῶσα πατερά.

Εἶπεν ὅμως πρὸς τοὺς ἄλλοις
 πῶς κατόπι τῶσι πάλιν
 και δυσχερεῖων μεγάλων ἐπιφανειῶν ἐπαχτάως
 ἀσφαλὸς ἐστερεώθη τοῦ Συντάγματος τὸ κράτος.

Μικρομένης δὲ θυέλλης και φουρτούνας τηλεκτύτης,
 ποῦ τὰ γάνει κάθε κούτης,
 και ρητόρων βρυχωμένων μέ πολλὰ χειρονομίας,
 τῆς Βουλῆς και τῆς Κορώνας ὅρισε τὰς προνομίας,
 κατὰ πρῶτων ἡνωμέναις
 και κατόπι χωρισμέναις

Εἶπε πῶς κι' ἡ γεωργία 'στὸ Ρωμῆακό συμφέρι,
 μὴ και τῆς οικονομίας τῆς ἐπέραξ' ἕνα χέρι,
 κι' ὑπεσχέθη τέλος πάντων τόσα πράγματα νὰ κάρη
 τὸ Κουβέρνο τοῦ κυρίου Θεοδώρου Ντεληγιάννη,
 ποῦ θὰ βλέπετ τὴν Ἑλλάδα και σιγὰ θὰ ψιθυρίζη:
 τούτη νάνει, νὰ μὴν εἶναι, δὲν θὰ τὴν ἀνγνωρίζη.

'Ετελείωσε κι' ὁ λόγος, κι' ἡ παρὰ τῆς Βουλῆς,
 κι' ἔφυγαν οἱ Βασιλεῖ.

'Ἐφυγε κι' ὁ τῆς Λευκάδος, ποῦβαλε τριποποδιὰ
 'στῆς Κρανιάς τὴν ἀντίκα
 και τὴν ἄφρησε 'στὴ γλύκα,
 ἔφυγε μ' αὐτοὺς κι' ὁ Κόντης, ποῦμεινε μέ τὰ κλειδιά.

Καὶ γαλλίζουσαι κυριαί μεταξὺ των ὀμιλοῦν
 και τὸν λόγον σχολιάζουσι και κχιζῶσι και γελοῦν.
 Εἶδες λόγος!... τί ψυχρὸς κι' ἄνοστος σὰν Ξυλακούρ,
 τούτ' ἀ πὲ κι' ὀρεβουάρ 'στὸ χορὸ τῆς Ριζακούρ.

'Ετελείωσε κι' ὁ λόγος, κι' ἔλη τῆς Βουλῆς ἡ γέστη,
 κι' ἀν' ὁ λόγος ἔχη γέστη,
 σύ, παππούλη, μόνος 'πέστα

'Ετελείωσε κι' ὁ λόγος, κι' ὕστερ' ἀπὸ τῶση πάλιν
 ἱερὰ σιγὴ και πάλιν
 ἐπικαθήηται 'στὰς ἐδῶς τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων,
 τῆς ἀνδρείου ἀλωθείσης δι' ἀνδρῶν θεομορφωτήων.

Κι' ὁ ζυλένος Φασουλῆς,
 ποῦγει γιὰ θεαμούς καίμω,
 'μπρὸς 'στὰς πύλας τῆς Βουλῆς
 παρῶδει τὸν Σολωμό.

'Στῆς Βουλῆς τὴν πανύμνητη ράχη
 περπατῶντας μὴ Μουντζικ μανάχη
 χαιρετᾷ τὰ λαμπρὰ παλληκάρια,
 ποῦ χιγῶν εἶχαν βγάλει φωναίς,
 και μουντζῶνει τρανὰ κκαλαμάρια,
 ποῦ 'μουντζούρωσαν μούρλιας τραναίς.

Και καμπόδιας ποικιλίας μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου τοῦ Κωστῆ,
 ποῦ γράφουν τόσι λόγοι και ποιηταί γνωστοί
 Πλοῦτος εἰκότων γλαφυρῶν και πλοῦτος τῶσις ὄλης,
 τὰ κκαλίστα ποικιλίας.
 Διὸ θερωδὸς συστήνεται κι' ἀπ' ἔλους κι' ἀπὸ 'μῆς
 ὡς ἀληθῶς πολύτιμος και πρῶτος μπουκαμάς.

Ὁ Νουμάς τοῦ Ταχυποῦλου, φύλλον κάλλιστον ἐν γένει,
 μόνον δις τῆς ἐβδομάδος μεγαλόσχημον θὰ βγαίνει,
 και θὰ γράφουν τῶσις πέναις, ποῦγουν νεῖρα, ποῦχουν
 και θὰ βγῆ τὸ πρῶτο φύλλο τὴν δευτέρα τοῦ Γενάρη. [χάρη]

Ὁ Γεωργίος Κατσελίδης, ἀνὴρ πολυμαθῆς
 κι' ἐν οικονομολόγους σπουδαίος και ἐμβριθῆς,
 ἔβγαλ' ἐφημερίδα λαμπρὰν και πρακτικὴν,
 τούτέστι τὴν Ἑλλάδα τὴν Οἰκονομικὴν.

Τᾶρθρα κι' οἱ λόγοι 'εἶχκαν ἀνδρῶς γνωστοῦ κι' ἐγκρίτου,
 Σπυριδῶνος τοῦ Λάμπρου, ρήτορος μελιρρῦτου.

Στὸν δρόμον τοῦ Σταδίου κι' αὐτὸν εἰκοσιτρία,
 κατὰφωτος και μέγας κι' ὄλος κοκεταρία
 οἶκος βασιλικὸς
 κι' ἐμποροπρακτικὸς
 τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Παπαϊωάννου,
 ποῦ 'γνώρισε τὸ γούστο κάθε πρωτεουσίου.
 Αὐτὸς δὲν φέρει κόπτας ἐκ τῆς Εὐρώπης ξένου,
 τὸ κόπτειν και τὸ ράπτειν εἶναι δουλειὰ δικῆ του,
 κι' ἔχει πελάτας τῶσους κατεβουσιασμένους
 και μέ τὸ κόψιμὸ του και μέ τὴν ραπτικὴν του.
 Καὶ τρέχουν ἐλεκτοὶ σ' ἐκεῖνον ὀλοένα,
 και κόψε με κι' ἐμὲ και ράψε με κι' ἐμένα,
 και κάνε με καθράκι και δικτυλίδι μέση,
 και τρίς εὐτυχισμένους ἐκεῖνος ποῦ θὰ πῶση
 'στὸν Γεωργίον τὴν ψαλλιάς, 'στὸν Γεωργίον τὴν βελόνα,
 κι' αὐτὴν ὑπερποῦτε και νῶν και 'στὸν αἶωνα.